

Arrest

nr. 237 366 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 16 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 oktober 2017 in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoekster duidelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het handelen van haar partner nadat diens adjunct de Angolese autoriteiten beschuldigde van verkiezingsfraude tijdens een interview met Radio Ecclesia, waarbij ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud onder meer plots voorhoudt dat haar partner zelf ook een interview gaf aan het radiostation, doch haar verklaringen bijzonder vaag blijven over nochtans die elementen die aan de basis zouden liggen van vertrek uit Angola; (ii) verzoekster bovendien tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over de oorzaak van haar eigen problemen, meer bepaald de aanval op hun woning en de verdwijning van haar partner, alsook over het feit of verzoeksters partner al dan niet informatie aan oppositiepartijen zou hebben doorgegeven; (iii) verzoeksters verklaringen over de 'tumulst' die volgde op het interview van de adjunct (en het interview van haar partner) bijzonder vaag zijn en over deze gebeurtenissen - die toch bijzonder ernstig zijn - niets terug te vinden is in de media terwijl er wel berichten terug te vinden zijn over gelijklopende of minder opvallende gebeurtenissen; (iv) verzoekster over de adjunct L. van haar partner bijzonder weinig informatie en kennis heeft en dit ondanks het feit dat zij een hoogopgeleide, zelfstandige vrouw is die bovendien zelf een medewerker was van de Comissão Nacional Eleitoral de Angola (hierna: CNE); (v) verzoekster bovendien weinig heeft ondernomen om te weten te komen waar haar partner zich bevindt en wat hem zou zijn overkomen; (vi) de vaststelling dat verzoekster met haar eigen, geldig Angolees paspoort het land heeft verlaten erop wijst dat zij geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht; (vii) verzoeksters in haar verklaringen aangaande de gronden die haar werden afgenomen in 2014 of 2015 niet in staat is om een specifieke actor van vervolging te omschrijven, noch zij blijkt geeft van een persoonlijke vrees voor vervolging, hetgeen ook blijkt uit het feit dat zij deze vrees niet spontaan heeft aangehaald en het feit dat zij na deze beweerde problemen nog verschillende keren het land kon verlaten en ernaar terugkeren met haar eigen, geldig Angolees paspoort; (viii) verzoekster aangaande de dood van haar vader evenmin in staat is om een specifieke actor van vervolging te omschrijven en deze vrees bovendien niet als actueel kan worden beschouwd, nog daargelaten de vaststelling dat deze van louter gemeenrechtelijke aard is en geen verband houdt met de criteria die bepaald worden in het Vluchtelingenverdrag; (ix) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 229 405 van 28 november 2019.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar huidig volgend verzoek deels steunt op dezelfde vluchtmotieven die zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, namelijk dat haar echtgenoot nog steeds wordt vermist en haar kinderen om veiligheidsredenen dienden te verhuizen. Daarnaast voert verzoekster aan dat zij sinds 2019 een activiste zou zijn in België en dat zij daardoor voor haar leven vreest bij terugkeer naar Angola, gezien zij zichtbaar is op sociale media. Tevens haalt zij aan dat er een politieke oorlog woedt in Angola.

Verzoekster legt ter ondersteuning van haar volgend verzoek de volgende documenten neer: brieven van haar zussen T.M.S. en I.P.V.; en van haar broer J.A.S., waarin haar problemen worden uiteengezet, alsmede de identiteitskaart van elk van de drie. Daarnaast, legt verzoekster ook een oproepingsbrief van de Angolese onderzoeksdiensten neer, en twee screenshots van een facebookpagina.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster ontkent dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaard heeft dat haar broer J.A.S. gestorven is, doch uit nalezing van de gegevens vervat in het administratief dossier stelt de Raad echter vast dat verzoekster wel degelijk heeft aangegeven dat haar broer A.K. alsook haar broer A.S. (adm.doss. eerste verzoek, verklaringen DVZ 19 januari 2018, rubriek 17) overleden zijn (adm.doss. eerste verzoek, notities persoonlijk onderhoud d.d. 15 maart 2019, p. 11 en 17). Verzoeksters verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het hoeft geen betoog dat het louter ontkennen van eerder gedane verklaringen, de gedane tegenstrijdigheid niet opheft. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht opgemerkt dat het feit dat deze door verzoekster overleden verklaarde broer op heden een brief heeft geschreven – gericht aan het CGVS - om uiteen te zetten welke problemen verzoekster in Angola heeft ondervonden, dan ook enkel wijst op misleidende verklaringen en op die manier enkel de ongeloofwaardigheid van haar relaas bevestigt. Bovendien doet dit niets af van de vaststelling dat brieven van haar zussen en broer geen objectieve bewijswaarde genieten nu zij, gelet op de familieband met verzoekster, geen onbevooroordeeld perspectief hebben ten aanzien van verzoekster en haar vluchtrelaas.

Wat betreft haar beweerd activisme in België, komt verzoekster in haar verzoekschrift niet verder dan blote beweringen waarmee zij de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht. Dat zij de originele oproepingsbrief zal trachten te laten overbrengen naar België, werpt evenmin een ander licht op de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing.

De convocatie werd overigens inhoudelijk besproken en niet louter ter zijde geschoven omdat het een kopie betreft waardoor het neerleggen van het origineel niets wijzigt aan de vaststellingen dat (i) verzoekster slechts denkt dat de convocatie te maken heeft met video's die zij heeft gemaakt en die voor veel ophef hebben gezorgd in Angola (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 15), zonder evenwel ook maar enige uitleg te verschaffen over de door haar vermelde video's, of uiteen te zetten wat haar activisme [in België] inhoudt, (ii) blijkens de informatie in het administratief dossier corruptie wijdverspreid te zijn, in alle geledingen van de samenleving, en (iii) deze convocatie op geen enkele manier de reden verduidelijkt om dewelke verzoekster bij de onderzoeksdiensten werd opgeroepen en verzoekster bijgevolg voor eender welk feit of reden kan zijn opgeroepen.

4.2. Verzoekster brengt evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 16 juni 2020 zonder meer verwijst naar de inhoud van haar oorspronkelijk verzoekschrift. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek formuleert op de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS